

**kempo
pionier**

**Gerard
Karel
Meijers**

**Mongolian
prince
Dschero
Khan Chen
Tao Tze**

door: Theo
Theloesen

"Ik ben maar een zandkorreltje in de woestijn"

"Ik heb het
altijd al
geweten,
maar het
duurde heel
lang voor ik
zekerheid
kreeg.

**Dschero
Khan**

"Het mogen
kussen van
mijn
geboortegrond
is het orgasme
van mijn leven
geweest".

Gerard Karel Meijers

De volgende tekst is te Horst, Rubensplein 15, door Theo Theloesen, opgetekend aan de hand van vele gesprekken met Gerard Karel Meijers. In het officiële orgaan van de Karate-do Bond Nederland, de 'Taiko', verscheen in Taiko nr. 27 (december 1987) een artikel over de geschiedenis en ontwikkeling van het Shaolin Kempo. Gerard Meijers voelde zich door dit artikel gekrenkt omdat hij van mening was dat er spot met hem werd bedreven en omdat de kempogeschiedenis niet correct zou zijn. De bijzonder verontruste Gerard Meijers nam gelijk contact op met Harry de Spa. Harry de Spa belde mij op, vertelde mij dat Meijers hem had gebeld, en vroeg of ik zin had om mee te gaan naar Horst. Ik stemde daar mee in. In Horst aangekomen bleek dat Meijers goed kwaad was en het volstrekt niet eens was met het Taiko-artikel. Iemand moest nu eindelijk eens zijn verhaal op papier zetten en naar de karate-bond sturen. De toenmalige voorzitter van de KBN, dhr. J.J. Bontje had Meijers reeds een rectificatie toegezegd. Harry de Spa vond dat een mooie job voor mij en Gerard Meijers ging ermee accoord dat ik het verhaal op papier zou zetten. Zo kwam het dat ik wekelijks op de woensdagmiddagen naar Horst ging. Meijers zelf had als raamwerk een Duitstalige versie van zijn verhaal en dozen vol met foto's en ander documentatie materiaal, zoals o.a. een diplomaten pas en drie paspoorten. Een Mongools paspoort onder de naam prins Ganjuuryn Dschero Khan, een Taiwanees paspoort onder de naam Prof. Dr. Chen Tao Tze en een Nederlands paspoort onder de naam Gerard Karel Meijers.

prins Dschero Khan doet zijn verhaal

Zoals je ziet ben ik volgens deze Mongoolse documenten een rechtstreekse afstammeling van de Mongoolse veroveraar Djengis Khan en ben ik geboren op 28 augustus 1928 in Ulan Buha te Mongolië. Volgens de Mongoolse documenten uit het staatsarchief ben ik prins Ganjuuryn Dschero Khan. Mijn ouders, prins Ganjuurjav Khan en prinses Taimu Altan Cècèk zijn voor zover ik nu weet vermoord door revolutionairen en met behulp van een vertrouweling van mijn vader, een Chinese boeddhistische monnik, ben ik als klein kind gevluht naar de Chinese havenstad Sjanghai. Tijdens die moeilijke, lange en barre tocht dwars door China hebben we mensenvlees moeten eten om te overleven.

Mijn vader is prins Ganjuurjav Khan. Hij is geboren in 1886 in een klein dorpje aan de bocht van de rivier de Onon in Ulaan Baits in Duke Johnon's Khoshun, en mijn moeder is prinses Taimu Altan Cècèk uit Calachin. Prins Ganjuuryn Dschero Khan had geen broers of zussen, hij was het enigste kind dat voortkwam uit het huwelijk van prins Ganjuurjav Khan en prinses Taimu Altan Cècèk.

Mijn vader, prins Ganjuuryn Dschero Khan stamt af van het adellijke geslacht

In de Derde Walstraat in Nijmegen woonde het gezin van de Hollandse koloniaal Dolf Meijers. Het gezin van Dolf Meijers bestond uit 17 kinderen die, op eentje na, allemaal naar Nederlandsch Indië zijn gegaan. Op 16 april 1907 werd in dit gezin Gerard Carel Meijers geboren. Deze Gerard Carel Meijers ging in 1925 als koloniaal naar Indië. De eerder genoemde kapitein van de Java-China Pakketvaartlijn, Paul Meijers, was eveneens een zoon uit het Nijmeegs gezin van Dolf Meijers.

der Bordschigin familie van Setsen Sholoy Khan (1577-1652). Mijn vader, heeft een groot deel van zijn opvoeding en intellectuele vorming genoten in het bekende Draipung-klooster in Tibet. Mijn vader was het hoofd van de veiligheidsdienst en hij bewaakte het protocol. Hij was tevens vertrouweling geweest van de in 1924 overleden Lama-koning Jebtsundamba Khutuku Bogdo Khan, ook wel genoemd de levende boeddha van Urga, en dientengevolge niet erg geliefd bij de revolutionairen. Veel oude Tibetaanse lama's hebben mijn vader, prins Ganjuurjav Khan, vanweg de banden die hij onderhield met de Lama-koning goed gekend. Het was in die tijd een vanzelfsprekendheid dat ik Ganjuuryn, als prins Ganjuurjav's zoon, als klein kind reeds tot lama-monnik werd gewijd.

Door de voortdurende opstanden onder aanvoering van de revolutionairen na de dood van Lama-koning Bogdo Khan, kwamen mijn vader en moeder in een dusdanige situatie terecht dat zij bevreesd waren voor het eigen leven en dat van mij.

De monnik Tao Tao Tze

Zo geschiedde het dat zij mij in 1934, tien jaar na de 'Rode Machtsovername', in het grootste geheim onderbrachten in een klein klooster ergens in Binnen Mongolië, bij een bevriende Chinese boeddhistische monnik met de naam Tao Tao Tze.

De monnik Tao Tao Tze had de belofte afgelegd te waken voor het leven en welzijn van de jonge prins Ganjuuryn Dschero Khan. Hij zou proberen om mij, Ganjuuryn, uit handen te houden van de niets en niemand ontziende oprukkende revolutionairen. In die periode werd alles wat met boeddhisme en koningshuis te maken had door het communisme ongenadig onderdrukt.

Het plan van Tao Tao Tze was om Binnen- Mongolië te ontvluchten. Het uitwijkdoel was de Chinese havenplaats Shanghai van waaruit zich misschien andere vluchtmogelijkheden zouden voordoen. Met als uitwijkdoel Shanghai vluchtte de monnik Tao Tao Tze met mij vanuit Binnen-Mongolië naar het boeddhistische Song Shan-klooster (ook wel bekend als Shaolin Klooster) in de provincie Honan gelegen in het noordelijk deel van China.

Alhoewel er geen harde bewijsvoering voor is aan te dragen neemt men volgens de geruchtenstromen aan dat mijn vader en moeder, prins Ganjuurjav Khan en prinses Taimu Altan Cècèk, kort na het veilig stellen van mij door revolutionairen zijn vermoord tijdens een grote opstand die in augustus 1935 heeft plaats gevonden. Mongoolse historici durven nu echter niet uit te sluiten dat de mogelijkheid bestaat dat zij zijn gevlucht naar een onherbergzaam oord en teruggetrokken en in stilte hier verder hun leven hebben geleefd. Hoe dan ook, ik was door de uitwijkmanoeuvre van de monnik Tao Tao Tze naar het Song Shan-klooster in China uit handen gebleven van de revolutionairen. De geruchten omtrent de hardnekkige en gerichte zoekacties van de revolutionairen naar de jonge prins kwamen de monnik Tao Tao Tze in het Song Shan-klooster in China ter ore en hij besloot een plan ter misleiding ten uitvoer te brengen.

Chen Tao Tze

De monnik Tao Tao Tze slaagde erin om met behulp van een andere bevriende monnik mij te laten registreren als zijnde een Chinees kind met de naam Chen Tao Tze. Mijn gehele verdere leven heb ik als Mongools prinsenkint, de Chinese naam Chen Tao Tze in ere gehouden. In mijn Taiwanese paspoort zie je de naam Prof. Dr. Chen Tao Tze, also known as Mongolian **Prince Dschero Khan**

Door de naamsverandering van Ganjuuryn Dschero Khan in Chen Tao Tze heeft de monnik Tao Tao Tze de communistische revolutionairen op een dwaalspoor gebracht en hiermede was voor mij voorlopig het gevaar even geweken. Na ongeveer zes maanden echter zag het er naar uit dat de revolutionairen door middel van hun intensieve speuracties er in zouden slagen om de nieuwe identiteit en verblijfplaats van mij te achterhalen. Goede vrienden van Tao Tao Tze hadden hem tijdig verwittigd en zodoende was Tao Tao Tze wederom in de gelegenheid om de achtervolgers een stap voor te blijven.

Een bevriende geloofsgenoot van Tao Tao Tze, de Mongoolse boeddhistische monnik Pen Tjing was in 1928, na de 'Grote Brand' die het Song Shan-klooster bijna geheel vernielde, uitgeweken naar een Chinees boeddhistisch klooster te Bandung in Indonesië. Tao Tao Tze had al die jaren via briefwisselingen contact gehouden met Pen Tjing. Het idee van Tao Tao Tze om met mij uit te

wijken naar Indonesië werd doordat het Song Shan-klooster op korte termijn niet langer meer veilig zou zijn tot een daadwerkelijk plan uitgewerkt. In aller haast besloot toen Tao Tao Tze om met mij via Shanghai te vluchten naar een klooster in de buurt van de Chinese grens en aldaar plannen uit te werken om de vluchtweg naar Indonesië voor te bereiden.

Paul Meijers, de kapitein

In Shanghai was er een kapitein Paul Meijers, een Nederlander die tot Amerikaan was genaturaliseerd en die op de Java-China Pakketvaartlijn voer. Paul Meijers sprak naast Nederlands en Amerikaans o.a. ook vloeiend Chinees. Hij stond bekend als een man die bereid was om alles aan te pakken vermits het geld opleverde. Door middel van wapenhandel en smokkelactiviteiten had Paul Meijers reeds een aardig vermogen bij elkaar gesprokkeld.

Via kwam de monnik Tao Tao Tze in contact met de kapitein Paul Meijers en hij trof met hem een regeling om mij, prins Ganjuuurn Dschero Khan, naar Indonesië te smokkelen. In 1934 vertrok ik aan boord van het schip van kapitein Paul Meijers vanuit Shanghai naar de havenstad Semarang op Java. De kapitein Paul Meijers zorgde ervoor dat ik van de havenstad Semarang naar de midden in het eiland gelegen stad Magelang werd gebracht, alwaar ik in het 'Pa van der Steur-Weeshuis' werd opgevangen.

Indië

Ruim drie eeuwen lang is Nederlandsch Indië een koloniale mogendheid geweest. De eilanden archipel bestond uit één rijk van allemaal feodale staten die geregeerd werden door plaatselijke prinsen en sultans. Nederland veroverde deze eilanden met militair geweld en plaatste ze onder Nederlands beheer. Nederlandse bestuursambtenaren, zogenaamde residenten, vormden het wettig gezag en aldus de openbare orde. Via een zorgvuldig opgezette politiek waarin de feodale opzet gehandhaafd bleef paste Nederland al in een vroeg stadium van de geschiedenis een vorm van 'apartheid' toe.

Een kleine groep van 200.000 Hollandse bezetters hielden 60 miljoen Indonesiërs onder controle. De Hollandse soldaten in Indië maakten deel uit van het Koninklijk Nederlands Indisch Leger (KNIL) en ze werden ook wel 'koloniale' genoemd.

De familie Meijers

In de Derde Walstraat in Nijmegen woonde het gezin van de Hollandse koloniaal Dolf Meijers. Het gezin van Dolf Meijers bestond uit 17 kinderen die, op eentje na, allemaal naar Nederlandsch Indië zijn gegaan. Op 16 april 1907 werd in dit gezin Gerard Carel Meijers geboren. Deze Gerard Carel Meijers ging in 1925 als koloniaal naar Indië. De eerder genoemde kapitein van de Java-China Pakketvaartlijn, Paul Meijers, was eveneens een zoon uit het Nijmeegs gezin van Dolf Meijers.

Annak kollong

De KNIL-militair Gerard Carel Meijers, broer van de kapitein Paul Meijers, ontfermde zich over mij en functioneerde als mijn pleegvader. Vanaf dat moment groeide ik op als kazernekind ofwel 'annak kollong', hetgeen betekent 'kind dat onder bed slaapt'. Als pleegvader Meijers op patrouille was zorgden de anderen die op de kazerne woongemeenschap verbleven voor mij. Ze leerden mij Indonesische talen zoals Javaans, Maleis en Soedanees.

Met andere kazernekinderen vormde ik een 'jeugdbende' en maakte ik zwerftochten in de bossen. Zo raakte ik al vroeg vertrouwd met de geheimnissen van de jungle. Toen de Japanners in 1942 Indonesië binnenvielen en het KNIL-leger in de pan hakten werd pleegvader Gerard Carel Meijers militair krijgsgevangene en ik werd toen, omdat ik nog maar een kind van 14 jaar was, in jongenskamp 'Tjiemahi' geïnterneerd. Door enkele Japanse bewakers te doden kon ik ontvluchten.

Via allerlei omwegen en listen heb ik de mij achtervolgende Japanners kunnen kwijtraken en uiteindelijk ben ik terecht gekomen waar ik de monnik Tao Tao Tze in Sjanghai over had horen praten. Het klooster in Bandung. Hier wilde ik naar toe en het bleek een goede keuze te zijn geweest. Ik vond onderdak in het Chinees boeddhistisch klooster, de 'Klenteng Tempel', te Bandung.

Sijoro, Sifu-Tze

In de klenteng-tempel verbleef ik tot augustus 1945. De monnik Pen Tjing, de vriend en kennis van de monnik Tao Tao Tze, bleek inmiddels te zijn

overleden. Ik kreeg er van de 3 monniken die er woonden o.a. onderricht in de vechtkunsten. In het begin noemden de monniken mij 'Sijoro', hetgeen zoveel betekent als 'kind zonder ouders'. Omdat ik een goede leerling was gaven de monniken mij de naam 'Sifu-Tze', hetgeen betekent 'kleine jonge leraar'. Die bijnaam heb ik later in Holland gebruikt.

Andjing Nica

Met de kapitulatie van Japan op 15 augustus 1945, werd mijn pleegvader, KNIL-sergeant Meijers, uit het militair krijgsgevangenschap ontzet. Terug in actieve dienst werd hij bij de bijzonder eenheid 'Andjing Nica', de 'Witte Honden', geplaatst. Deze eenheid werd geleid door kapitein Van Zanten. Ook ik als 17-jarige werd bij deze eenheid ingedeeld.

Soekarno

Indonesië wilde niet langer afhankelijk zijn van Nederland en Soekarno had de proclamatie van de Indonesische republiek afgeroepen. Nederland gaf zijn ruim drie eeuwen durende koloniaal bewind niet zonder slag of stoot prijs. De Nederlanders, dus vanzelfsprekend de KNIL-soldaten, raakten betrokken in een gewapende strijd tussen Nederland en Indonesië, de onafhankelijkheidsstrijd.

Mijn pleegvader en ik namen ingedeeld bij het Korps Speciale Troepen onder leiding van de omstreden vechtjas kapitein Westerling o.a. deel aan de 'Politionele acties' in juli 1947 en december 1948. Veel omzwervingen en avonturen in de spiraal van geweld van de guerrilla-oorlog tegen de Indonesische revolutionairen, die ook wel 'ploppers' werden genoemd, waren toen een normale zaak waar je nu misschien andere gedachten over zou hebben. Uiteindelijk werd de onafhankelijkheidsstrijd door Indonesië gewonnen en vond op 27 december 1949 de overdracht van de soevereiniteit plaats. Hiermede werd Indonesië onafhankelijk. Honderdduizenden, waaronder mijn pleegvader en ik, maakten toen noodgedwongen de lange overtocht naar Nederland. Samen met mijn pleegvader en andere repatrianten kwam ik in december 1950 in Holland aan.

"Ik werd in Holland uitgemaakt voor blauwe aap, spleetoo en pinda Chinees"

Mijn pleegvader, KNIL-sergeant Meijers, keerde na een kort verlof van drie weken terug naar zijn eenheid in Indonesië. Ik en nog een aantal andere repatrianten werden in een hotel in Ugchelen ondergebracht. In 1951 verhuisden wij naar Nunspeet en namen intrek in het hotel 'De Roskamp'. Samen met een stel andere jonge knapen vormden wij daar een vaste ploeg. Onder hen bevonden zich de gebroeders Piri, de gebroeders Palitt en Jantje Bos. Als vorm van tijdverdrijf deden wij veel aan vechtsport en andere sporten. Klewang-vechten was bij ons erg populair.

Confrontatie met onbegrip, desinteresse en zelfs een minachtende houding

De opvang van de repatrianten in Nederland was alles behalve rooskleurig, het was zwaar klote. Er wachtte ons letterlijk een koude ontvangst. We werden op geen enkele manier door de Nederlandse overheid begeleid of opgevangen en van psychische hulp was toen al helemaal geen sprake. Het was armoe troef en er was amper brandstof om de kachel te stoken in de koude Hollandse winterperiode. Als repatrianten werden we geconfronteerd met onbegrip, desinteresse en zelfs een minachtende houding. Ik herinner mij nog goed dat ik door Hollanders werd uitgemaakt voor blauwe aap, koelie, spleetoo en pinda Chinees. Wij als repatrianten begrepen niet wat de Hollanders hadden meegemaakt ten tijde van de Duitse bezetting en de Hollanders op hun beurt hadden weer geen flauw idee van wat er zich in Indonesië allemaal had afgespeeld.

In het voorjaar van 1952 verhuisde ik samen met andere repatrianten naar Harderwijk en vestigden we ons in hotel 'De Ardennen'. Ook daar deden we bij gebrek aan iets anders heel veel aan sport. Ik hield mij bezig met de begeleiding van krachtraining en boksen en verzorgde zelf lessen in vechtsport en zelfverdediging. De ophanden zijnde Korea-oorlog bood mij de kans om beroepsmilitair te worden en uit de spiraal van verveling en zinloosheid in Holland te ontsnappen. Bij het kantongerecht te Harderwijk kreeg ik in maart 1952 de naam Gerard Karel Meijers en in mijn paspoort werd toen vermeld dat ik uit Indonesië kwam en was geboren te Magelang op 28 augustus 1934 als zoon van de koloniaal, de in 1907 te Nijmegen geboren KNIL-sergeant Gerard Carel Meijers. Als beroepsmilitair en oorlogsvrijwilliger

vertrok ik naar Korea.

De Korea-oorlog

Het Nederlandse detachement maakte deel uit van het "2 nd US.DIV. 38th Infantry Regiment United States Army". Mijn registratienummer was 340828245. Ik beoefende in Korea het zogeheten Taekyon Army Combat en behaalde er op 9 februari 1953 na een examen onder supervisie van de Roka Korean-selfdefence een 1ste Tan. Bovendien ontving ik een Korea orlogsmedaille en een Presidentiële dankbetuiging.

Een door secretaris Dalmeijer van de V.O.K.S. (Vereniging Oud Korea Strijders) voor waarheidsgetrouw verklaart certificaat, geeft te lezen: "Taekyon Army-Combat 1e Tan", en "The Korean War Medal and the Korean Presidential United Citation, for outstanding performance of duty in Korean Front against enemy". In mei 1954 kwam in Korea een 'staakt het vuren' tot stand en werd het Nederlandse detachement met groot verlof gezonden. Via een verblijf in Japan en Taiwan keerde ik terug naar Nederland. In Japan bezocht ik de kempo-universiteit van So Doshin alwaar het Shorin-ji Kempo werd beoefend. Ik was erg onder de indruk van het kempo in Japan.

Iedere kempoka had toen nog op zijn kimono het boeddhistische swastikateken staan. Omdat het zoveel leek op het hakenkruis symbool van Hitler hebben ze nu een ander symbool. Met de Amerikaanse piloot James Makoni vloog ik toen naar de Amerikaanse basis Tjing Chuen Kang vlak bij Taichong op Taiwan. Ik wilde hier het Taiwanees Pochi dat ook wel bekend staat Kau Shu beter leren kennen. In Taiwan leerde ik de politiegeneraal Sian Teh Huang kennen. Deze man zou later de belangrijkste leraar van mijn leven worden. Via Sian Teh Huang kwam ik in contact met de vechtkunsten en het militaire- en politieapparaat aldaar.

Beroepsmilitair, Koninklijke Landmacht

Terug in Nederland in 1954 diende ik bij de Koninklijke Landmacht. In mijn schaarse vrije tijd gaf ik in 1955 bij de Spoorwegvereniging te Utrecht, een onderdeel van de International Judo and Jiu-Jitsu League, les in kempo. Dhr. G.J.M. van Zantwijk, Koppellaan 13, 3721 PD te Bilthoven bevestigt dit verhaal. Ook gaf ik kempo-les bij de Thorbecke Budo ver. Utrecht. In kazerne 'De Wittenberg' bij het regiment "Van Heutz" gaf ik in 1956 aan de dienstplichtige soldaten van mijn eenheid les in militair All-Combat, hetgeen ik ook wel 'kempo' of 'pochi' noemde. Ook instrueerde ik hen in het bajonetvechten en het zogenaamde ongewapend man tegen man gevecht. De beroepsofficier Bobo Keller uit Arnhem heeft daar nog kempo les gehad van mij.

In het jaar 1958 was ik ingedeeld bij de "Limburgse Jagers" te Oorschot en in het jaar 1960 weer bij het regiment "Van Heutz" in Weert. In 1961 werd ik bij de I.S.K. in de Harskamp ingedeeld en wel op de commandobaan "Oostdorp". Ik voelde mij daar als instructeur in mijn element. We waren er elke dag met sport bezig. Bijna allen waren ex-Korea gangers en paracommando's, die goed getraind waren in militair All-Combat. Commandant was de paracommando De Mei. Ik weet mij verder nog te herinneren paracommando Koenrad, Frans de Rooy en Nagel. Paracommando Hartsteen en commando Reebergen kregen van mij les in kempo. Later werd De Haan commandant van Oostdorp. Ook mijn beste vriend, Jan Ringersma, met wie ik in Indonesië vele avonturen had beleefd, was van de partij.

Veel Nederlandse militairen, zoals KMS'ers uit Weert en KMA'ers uit Breda, en ook politieafdelingen kwamen naar Oostdorp om trainingscursussen te volgen. Ze werden niet alleen op de commandobaan getraind, maar ook in het Huis, Bos en Straat-gevecht (HBS-gevecht). In de periode 58-60 heb ik bij Boersma in Amersfoort Judo en Jiu-Jitsu getraind. Ik vond Boersma een hele goede leraar.

Jon Bluming

In december 1961 introduceerde Jon Bluming na een verblijf in Japan het kyokushinkai-karate in Nederland. Evenals ik zelf was Jon Bluming een Korea-oorlogsveteraan. Jon Bluming was in de Judo-wereld een bekend persoon. Hij was een echte judo-kampioen en een goed sportman. In Amsterdam zocht ik in 1962 contact met Bluming en na twee maanden trainen in dojo Tung Yen was ik al bruine-band in het kyokushinkai-karate. Als Jon Bluming niet aanwezig was kreeg ik les van de assistenten Jan Kallenbach, Loek Hollander en Henri Serieze. Overigens wist ik in 1962 een verdienstelijke eerste plaats te behalen bij het Nederlands kampioenschap militair amateur boksen.

Carl Faulhaber

In ongeveer april of mei 1962 ontmoette ik de sergeant der eerste klasse Carl Faulhaber die zich op een nabijgelegen schietbaan van de Harskamp bevond. Hij kwam gewoon gezellig bij ons langs om koffie te drinken en te kletsen. Carl Faulhaber was in 1923 in Semarang geboren en in dienst getreden bij de KNIL. In 1954 kwam Carl Faulhaber met zijn familie (de vier zonen Rob, Arthur, Ruud en Nollie) naar Nederland toe. In eerste instantie woonden Carl en zijn familie in januari 1954 in pension "Dennenoord" in Oosterbeek. Hij werd o.a. overgeplaatst naar Ede en Weert en vestigde zich in begin 1961 in de gemeente Renkum aan de Airbornweg 8.

Het succes van Jon Bluming en zijn judo en kyokushinkai karate was in militaire kringen alom bekend. In mei 1962 gaven Jon Bluming, Henri Serieze en ik voor de soldaten in de Harskamp een demonstratie kyokushinkai-karate. Faulhaber was erg onder de indruk van het karate en wilde dat zijn zoon Rob ook karate ging leren. Faulhaber vroeg mij toen of Rob bij mij op les kon.

Frits (Paatje) Drijssen, Gert van Zantwijk, Jan Middendorp, Karel Meijers, Hans Wellink, Karel van de Werf, Kid Postma, Soleiman Makui en Morritz van de Putten waren allen al 'kempo'-(All Combat)-dangraadhouders voordat ik in 1962 Carl Faulhaber ontmoette.

'Magnolia', mijn eerste karateschool

Op aandrang van Jon Bluming opende ik in juni 1962 in 'Magnolia' te Ede mijn eerste school. Dit was de eerste keer dat ik tegen betaling trainingen verzorgde voor niet militairen (burgers). Ik gaf hier kyokushinkai-karate onderricht aan o.a. de toen twaalfjarige zoon van Carl Faulhaber, Robby Faulhaber.

In juli 1963 liep ik voor de derde maal de Nijmeegse Vierdaagse uit en ik behaalde ook mijn NSF HLO-medaille voor alzijdige vaardigheid. Overigens heb ik in totaal acht keer de Nijmeegse Vierdaagse uitgelopen.

Conflict met Jon Bluming

In 1964 kwam het tot een breuk met mij en Jon Bluming. Tijdens een vechtpartij in Arnhem had ik een Italiaan die wild zwaaiend met een stiletto op mij af kwam een oog uit gestoken. Ik kon niet anders dan mijzelf verdedigen, maar ja..... Het hele geval kwam natuurlijk uitgebreid in de kranten te staan.

Bluming had er problemen mee en ik werd geroyeerd als lid van de NKA (Nederlandse Karate Associatie-kyokushinkai). Ik besloot toen om met mijn 'Kempo, All-Combat', een eigen weg te gaan. Bijna al mijn leerlingen bleven mij trouw en volgden mij. Een mix van kuntao, taekyon army combat, kung-fu, jiu-jitsu en kyokushinkai-karate vormde het Meijers-kempo van die tijd. Een graduatiekaart en een folder uit die tijd vertonen Japanse terminologie en ik, Gerard Karel Meijers, noemde mij Sensei G.K. Meijers.

Chinese Kempo Associatie

Eind december 1964 nam ik met steun van Carl Faulhaber het initiatief en graduateerde ik als Sensei 3e dan Kempo van de Chinese Kempo Associatie de toen 15-jarige Rob Faulhaber tot 2e dan en Ben van Zeventer, E.M. Lammerts van Bueren en Johan van den Hoofdakker tot 1ste dan. J.A. Nooy, W.van Basten en R.W. van den Dungen, werden bruinebanders en mochten zich sempai noemen. Met deze heren zou ik in de toekomst gaan bepalen wie er voor graduering in aanmerking kwam. Er werd getraind op de zaterdagmiddag in "The White Corner" te Arnhem.

Een artikel in het Arnhems Dagblad van 2 januari 1965 met de titel "Harde vechters ontvangen het Kempo-certificaat" toont een foto waar de kandidaten opstaan in het kempo-tenu van die tijd, te weten: witte gi (jas) en zwarte broek. Bij Rob Faulhaber en Ben van Zeventer is het Japanse kyokushinkai embleem zichtbaar. Op de gi van Johan van den Hoofdakker staat het embleem 'Tang-So', hetgeen zoveel betekent als 'China-Hand' (techniek van de mannen van de Tang-dynastie).

Daarna bracht ik in een vlot tempo mijn 'kempo' op succesvolle wijze aan de man. Ik verzorgde kempolessen aan zowel militairen als burgers in Ede, Arnhem, Rotterdam, Zwolle, Steenwijk, Rotterdam-Poortugal, Steenwijkerwoud, Havelte, Utrecht, Apeldoorn, Velp, Dordrecht, Tiel, Den Haag, Rosendaal, Rosendaal bij Velp, Meppel en Rheenen. Overal waar het maar mogelijk was demonstreerde ik mijn 'kempo'. Geen uitdaging ging hij ik

uit de weg en geen stunt was mij te gevaarlijk. Op uitnodiging van de gemeente Meppel verzorgde ik met mijn leerlingen een grote kempo-demonstratie op 5 mei 1965. Gedateerde foto's ondersteunen dit verhaal.

'tijdens een vechtpartij schopte ik Carl een tand uit zijn mond'

Ik kon het best wel goed vinden met Carl Faulhaber en kwam ook thuis bij hem over de vloer. Ik kreeg een keer onenigheid met hem omdat hij een goede vriend van mij dhr. Tomsom uit Arnhem beledigd had. Tijdens een handgemeen waarbij een hoop getuigen aanwezig waren heb ik toen Carl Faulhaber een tand uit zijn mond geschopt. Carl Faulhaber was beslist geen vechter en hij kon niet meer dan de gemiddelde KNIL-militair. Van karate had hij helemaal geen verstand. Met zijn benen en voeten kon hij vanwege een ziekte waar hij in 1974 aan gestorven is, helemaal niets. Ik heb Carl bij hem thuis vuiststoten en handtechnieken van het kyokushinkai geleerd. Carl Faulhaber en anderen waren het duidelijk niet eens met mijn wijze van handelen. Ze vonden mij teveel instructeur en te weinig pedagoog. Toch kreeg ik met mijn kempo veel aanhang vanuit jongeren in de regio Arnhem. Ik kreeg problemen met mijn werkgever, de Koninklijke Nederlandse Landmacht. Met een brief van prins Bernhard en nog ander militaire onderscheidingen op zak, nam ik ontslag als beroepsmilitair.

De spanning tussen mij en Faulhaber liep hoog op en Carl en ik gingen ieder een eigen weg. Dit was het einde van de Chinese Kempo Associatie. Na het beëindigen van mijn werkzaamheden als beroepsmilitair had ik tijd om een grote reis naar Azië te gaan maken. Als natuurmens moest ik gehoor geven aan de lokroep van mijn geboortegrond. Ik had genoeg van conflicten en aanvaringen met mensen die mij niet begrepen.

In Japan bezocht ik de dojo van Gogen Yamaguchi de leider van een grote Goju-kai karate groepering. Gogen Yamaguchi, 10de dan, bijgenaamd 'The Cat' benoemde mij tot vertegenwoordiger van zijn goju-systeem. Ook bracht ik weer een bezoek aan de Shorinji Kempo-universiteit. Carl Faulhaber ging met zijn sectie bij de Judo-Kwai NL, opgericht door de judo-leraar Dick Schilder onder supervisie van Carl Faulhaber, en ik maakte samen met o.a. Frits Drijssen de Eerste Nederlandse Shaolin Kempo Bond (E.N.S.K.B.)

E.N.S.K.B.

De verenigingsstatuten geven te lezen:

Oprichtingsdatum ENSKB: 22 juni 1967

Als ENSKB-bestuursleden treden op:

Gerard Karel Meijers, sportleraar, wonende te Arnhem, Boulevard Heuvelink 131, voorzitter;

Gerardus Johannes Marinus van Zantwijk, employé Nederlandse Spoorwegen, wonende te Utrecht, Van der Mondestraat 67-bis, secretaris;

Hendrikus Johannes Franciscus Leeman, meubelmaker, wonende te Arnhem, Nieuwe Plein 6a, penningmeester;

Frits Godfried Drijssen, beroepsmilitair, wonende te Arnhem, Bontekoestraat 26, bestuurslid;

Rob Verkroost, automonteur, wonende te Arnhem, Rijnstraat 38, bestuurslid;

Jacob Zoet, machine-bankwerker, wonende te Ede, Nassaulaan 7, bestuurslid;

Gerrit Jan Henk van den Broek, chauffeur- verkoper, wonende te Arnhem, Spuistraat 21, bestuurslid;

Goed een jaar later vernam ik dat Rob Faulhaber inmiddels 4de dan kempo was en 2de dan kyokushinkai-karate.

'het kempo-vuistje is eigenlijk een goju-vuistje'

Het symbool van de ENSKB, het kempovuistje, was eigenlijk het goju-kai embleem van Gogen Yamaguchi. Ik had simpelweg de Japanse karakters op het goju-vuistje vervangen door Shaolin Kempo. De originele karakters op het embleem betekenden zoveel als Goju Ryu Karate-do. Mijn leerling en eveneens beroepsmilitair Johan van den Hoofdakker richtte korte tijd later de Shaolin Chuan-fa Karate Organisatie op. Ook had ik een Duitse leerling, Herman Scholze, die in 1967 mijn kempo in Kleve introduceerde. Het kempovuistje wordt in Duitsland en Algerije nog steeds gebruikt, ze weten niet beter.

In de dojo aan de Hommelseweg in Klarendal-Arnhem had ik heel veel leerlingen zoals o.a. Johan van den Hoofdakker, Jan Brüger, Gerard Wijenborgh, Willem Willems, Jan Zoet, Frits Drijssen, Ben Brink, Carmine Tundo, Louali Mahfout, Leen van Campen, Theo Gerrits, Gerard van de Veer, Leen van Campen, en Piet Verrips.

Djen Belmadani en zijn 'broer' Ahmed Taibi, die nu een grote organisatie heeft in Algerije, kwamen in 1970 bij mij trainen. Dat was in de Hofihal aan de Hommelseweg 51 in Arnhem. Kort later gaven Djen en Taibi onder mijn supervisie kempoles in gebouw "Het Vuur" in de Parkstraat 61. Ze hebben ook nog les gegeven in de gymzaal aan de Scheldestraat 185, in de katholieke kerk in Arnhem-Zuid en in een trainingszaal op de Harskamp. In juli 1976 ging Ahmed Taibi naar Algerije en bouwde daar een kempo-organisatie op die nu erg goed draait. Hij heeft wel een paar duizend leden daarginds in Algerije. Djen Belmadani is in Nederland gebleven maar geeft nu geen les meer.

Ze pronken met mijn veren

Ik had in de ENSKB-periode genoeg tijd om mijn kempo nog meer te promoten. Al met al kwam ik vaak in het nieuws met mijn kempo. De kemposectie van Carl Faulhaber bij de Judokwai timmerde eveneens hard aan de weg. Rob Faulhaber en Ted J. Verschuur (1937-1981), geboren in Indonesië te Makassar op Celebes en sportleraar bij de Koninklijke Luchtmacht, waren eveneens actief bij deze sectie. Ted Verschuur was in september 1967 de eerste kempoleraar van Harry de Spa. Vooral Zevenaer was hun kempostad. We stonden als kemp(o)hanen tegenover elkaar, de ENSKB en de Judokwai. Jongens die bij mij de streep niet konden halen konden bij de Judokwai toch een graad krijgen. De Judokwai had op die manier wel een stuk of zeven scholen van mij kapotgemaakt. Dit is gebeurd terwijl mijn oud leerlingen bij de Chinese Kempo Associatie een stuk hadden ondertekend dat ze verbood de kemposport te onderwijzen of te openbaren.

Duitsland, 1974-1982

Rond 1974, de tijd dat Carl Faulhaber kwam te overlijden, vestigde ik mij in Duitsland alwaar ik met mijn kempo onder de naam shaolin-kung-fu of chan-shaolin-si, via bemiddeling van de heer Klaus Poestges o.a. instructie gaf aan de politisportvereniging te Mönchen-Gladbach.

In 1978 en 1979 maakte ik met een groep Duitse kempoka (politiemensen) een promotietour naar Oost-Azië, in het bijzonder Taiwan en Japan. In Japan bezochten we Gogen Yamaguchi en de Shorinji Kempo-universiteit en in Taiwan bezochten we Sian Teh Huang en zijn organisatie de World Martial Arts and Physical Education Federation.

Shaolin Kempo Organisatie

In 1975 vond in het kempo in Nederland een hergroepering plaats. Veel leden van de Kempo-sectie Judokwai NL en de Eerste Nederlandse Shaolin Kempo Bond bundelden zich in de Shaolin Kempo Organisatie (SKO) die in de zomer van 1976 is opgericht. Berry Perquin (voorzitter), Klaas Padberg Evenboer (secretaris) en Cor Brugman (penningmeester) vormden het bestuur. Jan Brüger en Ben Brink vormden de technische commissie, terwijl Harry de Spa functioneerde als voorzitter van de examencommissie. Aanvankelijk leek het erg goed te gaan met de SKO. Door de SKO georganiseerde Europese Kempo / Kung-Fu kampioenschappen in februari 1978 waren een succes. Raar maar waar is het dat reeds een paar maanden later de SKO als een kaars begon te doven.

Publicatie in maandblad "Samourai" van november 1978

SHAOLIN KEMPO ORGANISATIE

Bij deze door de S.K.O. erkende leraren kunt u terecht voor lessen in Shaolin Kempo

Broumels, P.A.H. Nijmegen
 Bruger, J. Arnhem
 Brugman, J.C.A. Doetinchem
 Brus, W.R. Hengelo
 Dings, S. Eindhoven
 Eland, R. Rotterdam
 Evenboer, K.P. Wageningen
 Ewijk, H. van Maurik
 Groot, G.de Nijmegen
 Gunning, B. Rotterdam

Gunning, E. Rotterdam
 Hesselmann, J.J.M.A. Utrecht
 Hooftman, P. Wageningen
 Hordijk, K. Arnhem
 Horstman, A.G. Veenendaal
 Jiskoot, A.A. Barendrecht
 Jongh, A.W.C. de Geldermalsen
 Kastelijjn, L.P.A. Dordrecht
 Kneefel, L.H.H. Spankeren
 Koller, B. Epe
 Lammerts van Bueren. E.M. Arnhem
 Lentink, J.H.W. Apeldoorn
 MacDonald, J.O.F. Arnhem
 Manuhutu, P. Epe
 Meij, E. de Heelsum
 Munster, J.F. Losser
 Munster, A.H.. Enschede
 Perquin, H.T.H. Doetinchem
 Ravenstein, J. Ophemert
 Rinsampessy, J. Lunteren
 Roelofs, G Nijmegen
 Scharff, R.G.J. Waddinxveen
 Segers, H. Den Haag
 Sittrop, J. Eindhoven
 Smith, F.J. Losser
 Spa, H. de Nijmegen
 Speijers, E.M.H. Nijmegen
 Tetelepta, L. Amersfoort
 Timisela, Z.D. Deventer
 Titawano, M.J. Almelo

Een door de SKO in mei 1979 bij de Nederlandse Sport Federatie ingediende aanvraag voor officiële erkenning, werd afgewezen. In september 1980 kreeg de SKO het advies om te proberen aansluiting te vinden bij de Karate-do Bond Nederland en aldus het NSF-lidmaatschap te verkrijgen.

In 1981 vatte Harry de Spa in een schrijven aan de KBN de episode Meijers samen in de bewoordingen: Met niets en niemand ontzien élan stond Meijers voor het kempo op de bres en wel zodanig dat het kempo enkel en alleen met zijn persoon werd geïdentificeerd.

Belangengroep Shaolin Kempo NL

Cor Brugman, Harry de Spa en Ed Speijers, hebben toen in 1979 al de Belangengroep Shaolin Kempo Nederland in het leven geroepen. In 1979 en 1980 kwamen meerdere BSKN-leden enkele malen naar mijn kempo-universiteit in Mönchen-Gladbach. Een paar namen uit die tijd zijn: Ad de Jongh, Eddie Speijers, Cor Brugman, Harry de Spa, Theo Theloesen, Tom Tahitu, an Bezemer, Roy Doets, Hans Segers, Piet Broumels, Bert Saathoff, Sharif Bouyaziden, en Henk Gerrits.

In september 1980 heb ik toen in Utrecht een gesprek gehad met het bestuur van de Karate-do Bond Nederland (Tom Wessels en John Bontje) en ik heb ze een lijst met namen en adressen van kempoclubs en scholen overhandigd die geïnteresseerd waren om met hun leerlingen aansluiting te vinden bij de KBN. Enfin, de rest van het verhaal ken je wel. Op 25 april 1981 vond in Utrecht een eerste gesprek plaats tussen vertegenwoordigers van kempo-scholen en het KBN-bestuur. Ik werd zelf lid van de KBN via de school van Tom Wessels en liefst 22 kempo-scholen traden met een voorlopig aansluitnummer toe tot de KBN. In april 1982 werd Harry de Spa gekozen om zitting te nemen in het hoofdbestuur van de KBN. Om leraar te worden moesten ze net zoals iedereen een lerarenopleiding gaan volgen. Ook dangraden werden opnieuw bekeken en gewogen. Pas tijdens de Algemene Leden Vergadering van de KBN, de jaarvergadering 1985 te Utrecht, werd het kempo officieel een bestaansrechtgebende stijl.

Als ze maar over je schrijven

Om het kempo onder de aandacht van de media te brengen heb ik veel stunts en gekke streken uitgehaald. Ik heb het zo bont gemaakt en ben zover gegaan dat ik het etiket opgeplakt kreeg controversieel zijn en men wilde mij zelfs aan een psychiatrisch onderzoek onderwerpen.

Hoe dan ook, ik haalde de krantenkoppen en kempo werd landelijk bekend.

Voor het door aardbevingen geteisterde Peru heb ik met een grote collectebus achtenveertig uur lang gemediteerd bij de Arnhemse Grote Kerk. Ook heb ik onder het motto 'Laat de invalide niet kruipen voor onze welvaart', zonder bescherming vijf kilometer over het wegdek gekropen van Velp naar Arnhem. Kapotte knieën heb ik er toen aan overgehouden. Zelfs ben ik toen nog zo gek geweest om me van de Rijnbrug omlaag te laten storten. Ook dat heb ik overleefd. Ik heb ook nog een vredesmissie ondernomen naar Ierland. In het chaotisch verdeelde Noord-Ierland te Belfast sprak ik met dominee Paisley en kardinaal Conway. Ik heb geprotesteerd tegen het geweld aldaar. 'Het maakt niet uit wat ze over je schrijven, als ze maar over je schrijven', is altijd een van mijn geliefde lijfspreuken geweest.

Horst, oktober 1987,
Gerard Karel Meijers
Prof. Dr. Chen Tao Tze
Mongolian prince Ganjuuryn Dschero Khan

"Het maakt niet uit wat ze over je schrijven, als ze maar over je schrijven"

"Harde vechters ontvingen kempocertificaat" - jan 65
 "Terug naar de oude Goju-klok"- 1966
 "Kort geding tegen karate-kampioen" - sept 66
 "Meijers brengt goede naam in gevaar" - aug 67
 "Ze pronken met mijn veren" - 26-8-67
 "Arnhemmer wil stier doden"- 22 aug 67
 "Mongoolse act in Zevenaar" - 28 aug 67
 "Brandpunt maakt film over Meijers" - okt 68
 "Psychiatrisch onderzoek na bulldozerwraak" -69
 "Vredesmissie naar Ulster, Noord-Ierland" - 70
 "Van beroepsvechter tot vredemonnik" - ?
 "Bovensmilde, gijzelingsdrama" - 76
 "De Generaal legt zijn wapens neer. Weerzien met Gogen Yamaguchi. De Tijger van Taiwan" - 17-01-79
 "Panorama, De Tijger predikt vrede / De Duitsland periode" - 1982
 "Zendokan, Kempo-kadertraining o.l.v. Sifu-Tze"- mei 1988
 "Zendokan, Dschero Khan / kempo-karatedo" - augustus 1988
 "Goudse Courant, Mongoolse prins biedt Duitsland drie miljard aan" - 12 mei 1990
 "Dagblad voor Noord Limburg, Feestelijk onthaal in Taiwan" - 20 mei 89
 "Grens en Maas, Hoog bezoek in Horst" - 7 juni 1989
 "Zendokan, Prof. Dr. Chen Tao Tze in Taiwan" - augustus 1989
 "Zendokan, Kempo in Coupe de Maire de Paris" - januari 1990
 "Algemeen Dagblad, Royaal aanbod voor Kohl van Mongoolse prins" - 11 mei 90
 "Algemeen Dagblad, Een avond aan zee met Dschero Khan" - 30 juli 1990
 "Limburgs Dagblad, Van oorlogsveteraan tot sprookjesprins" - 1 juni 91
 "De Gelderlander, Mongolië vindt verloren zoon in Holland" - 29 juni 91
 "De Gelderlander, Meijers als vorst ingehaald" - 12 juli 91
 "De Gelderlander, Grote schok voor Arnhemse Khan" - 23 juli 1991
 "Panorama, De nieuwe koning van Mongolië" - 3 okt 91
 "Zondags Nieuws, Prins Dschero Khan - 'Vader' van Mongolië" - 17 nov 91
 "Dagblad Noord-Limburg, Fietsers puffen uit bij prins in Horst, Mongoolse onderscheiding voor burgemeester B. Fasol" - 1 juli 1992
 "De Limburger, Hofleverancier van prins uit Mongolië" - 4 sept 1992
 "De Telegraaf, Mongoolse vorst houdt hof in Limburg" - 27 mrt 93
 "European Elan, Mongolian nomad parks his Boeing" - 30 mei 1993
 "Aktueel, De Groot-Mongool wil niet meer regeren" - 19 aug 93

Theo Theloesen, december 1996